

Jordi Dausà i Mascort (Cassà de la Selva, 1977) és mestre i escriu a estones perdudes. Ha publicat les novel·les *Manual de supervivència*, *Els Fak Eh* i *La caixa de joies*. També és autor d'una dotzena de relats breus repartits en diferents llibres col·lectius.

La tàctica infal·lible

En Robert tenia un truc infal·lible per lligar. Quan anava a la facultat en tren s'asseia al davant d'una noia que llegís una novel·la. Es fixava en el títol, encenia el portàtil i el googlejava (ell no era gens lector, i la majoria de títols li resultaven desconeguts). Quan havia après alguna cosa sobre el llibre passava a l'acció: «T'està agradant? A mi, el protagonista no em va convèncer, trobo que és un

personatge massa pla». Normalment les impressionava, i a partir d'aquí venia tot rodat. Al capdavall, el més important és fer una bona entrada.

Un dia es va fixar en una estudiant que tenia els cabells del color del foc. La noia va posar la mà a la motxilla i ell automàticament va encendre el portàtil. Però ella no va treure'n una novel·la, sinó un aparell rectangular, negre i lluent: un llibre digital. Guipant

del dret i del revés, a en Robert li va ser impossible endevinar què estava llegint la jove. La seva tàctica començava a fer aigües.

Al cap d'una setmana se la va trobar altra vegada i va optar per un atac frontal, preguntant-li a la desesperada què estava llegint. «No res, una novel·la», va respondre ella, mirant-lo als ulls per primera vegada. «Ah...», va barbotejar en Robert, que no sabia gaire bé com continuar. «A mi també m'agrada molt llegir». Després de dedicar-li un somriure cansat i artificial, la noia va murmurar «sí, ja...», i va concentrar-se en la pantalla de color perla.

Un cop a casa, en Robert va buscar informació sobre els llibres digitals i es va adonar que la Xarxa estava dividida: els uns, més romàntics, creien que mai no substituirien els llibres de paper, i els altres, que eren majoria, asseguraven que eren el futur. Al noi, que vivia en una capital de província, no li semblava pas que els llibres de paper estiguessin amenaçats de forma immediata, però potser a les grans ciutats era diferent.

Se li va ocórrer que els lectors de llibres digitals parlaven entre ells, de la mateixa manera que ho fan

els propietaris de gossos quan els treuen a passejar. L'endemà va visitar dues llibreries històriques del centre. A la primera no en tenien i a la segona, marginat en un racó, hi havia un únic model de llibre digital, tan solitari que feia basarda mirar-se'l. Va optar per una gran superfície i allà sí que n'hi havia per triar i remenar. Va comprar-ne un i l'endemà va dur-lo al tren, però la pèl-roja no hi era. Ni al cap d'una setmana, ni de dues. Va tornar-la a trobar dos o tres mesos després. La noia duia un aparell rectangular, blanc i lluent. En Robert va treure el seu llibre digital i, com de passada, va preguntar-li quin model tenia. «Llibre digital?». La noia va bufar i va arrufar una mica el nas, com si hagués sentit una barrabassada. «On vas amb aquesta antigalla? Jo tinc una *tablet*, que té moltes més aplicacions. Els llibres digitals estan acabats, són de l'època del meu avi!».

El jove va sentir com les galtes li cremaven, i es va preguntar com cony podia ser que el món anés tan de pressa.

Jordi Dausà i Mascort

Adrià Pujol Adrià Pujol és antropòleg i escriptor. Ha fet recerca en els àmbits de la religiositat popular i de les apropiacions festives de l'espai públic, en tant que cofundador de l'Observatori de la Vida Quotidiana. També és membre del consell editor de Pol·len Edicions. I, en el camp de la narrativa, ha escrit, entre d'altres obres, *Quin déu enamora*, *Biografia no autoritzada de Joseph Pujol*, *el Pe-tòman* i *Escafarlata d'Empordà*.

Desembolicar la pensa

He llegit *Tristos tròpics*, de Claude Lévi-Strauss, unes cinc vegades. Quasi l'he mastegat, su-bratllant-lo, tot fent la carrera d'antropologia. També l'he gaudit en un mas de la Garrotxa, entre becaïna i becaïna. O l'he fullejat al lemen i a Mèxic, quan els trajectes en autobús se'm feien eterns. L'he comprat en tres ocasions. L'una, per a mi. L'altra, per regalar-lo a algú que m'estimo. I la tercera, altra vegada per a mi, perquè el gos del mas de la Garrotxa me l'havia robat, i de propina n'havia escampat les pàgines per les feixes circumdants.

Canviant de tema, però no pas gaire, i al meu modest entendre, les TIC (Tecnologies de la Informació i la Comunicació) tenen dos tics principals: el miratge

de l'amuntegament i la fal·lera per la rapidesa. Es pot emmagatzemar una pila impensable d'informació, i aquesta es pot transmetre en un tancar i obrir d'ulls. Al meu modestíssim entendre, tanmateix, les noves joguines del poble —l'*e-book*, o les seves cosines, les tauletes digitals— ranquegen en els mateixos avantatges que prometen.

Però anem a pams: les fites de la ciència i les argücies de la tecnologia exciten la ment humana. Tan aviat creen rebuig com inflamen l'elogi bocabadat. Segur que hi hagué detractors de la roda, vet-ho aquí, i se sap d'entusiastes de la guillotina. Claude Lévi-Strauss es meravellava amb les piragües de balancí que manejaven uns aborígens amb tapabruts.